

1810. I det Hele tror Udvalget ikke, at den Ret, Endringsforslaget under Nr. 1 giver, vil blive overmaade meget benyttet, men man har som sagt ikke Noget imod at gaa ind paa Ministerens Forslag. Det er nærmest en Beemyndigelse for Fattigvæsenets Bestyrelse, hvorom der er Tale, og hvorved det nogenlunde kan sikres de Paagjældende imod den Fare, der kunde stamme fra saadanne Børn. Et æret kongevalgt Medlem (Fischer) har foreslaaet en anden Redaktion, hvorefter Fattigvæsenet, naar Omstændighederne tale for, at et saadant Barn kan være smittet, bør lade det undersøge; derimod er Moderen her udeladt. Jeg skal i denne Henseende bemærke, at jeg, indtil jeg har hørt det ærede Medlems nærmere Motivering, nærmest har opfattet Forslaget, som om der skulde lægges en Tvang paa Fattigvæsenet; men det forekommer mig, at med den i Forslaget indeholdte nærmere Bestemmelse af de Tilfælde, som Raadet gjaelder, er det ikke stort anderledes end den Redaktion, som Udvalget har. Derimod er der jo en væsentlig Forskjel, for saa vidt Fattigvæsenet efter den Redaktion, det ærede kongevalgte Medlem har foreslaaet, er udelukket fra at lade Moderen undersøge, og det kan Udvalget af de Grunde, der ere anførte i Betænkningen, ikke vel gaa ind paa, navnlig fordi det efter lægekyndige Erklæringer skal være givet, at Sygdommen hos spæde Børn kan være skjult i lang Tid, saaledes at den først kommer frem, efter at et saadant Barn er sat i Pleie. Den ærede Justitsminister har, som den høitærede Formand udtalte, allerede forlangt særlig Afstemning over det 3die Stykke; ellers havde det været min Hensigt at gjøre det. Derimod finder jeg ikke Anledning til at forlange særskilt Afstemning med Hensyn til det 1ste og 2det Stykke, med mindre Diskussionen senere skulde give Anledning dertil.

Saaledes som Lovforslaget foreligger, vil det høie Thing se, at efter dets § 1 kan der af Politiet gives et Fruentimmer, der paadrager sig bestemt Mistanke om at søge Erhverv paa den i Paragrafen nævnte Maade, en Advarsel. Dette stemmer for saa vidt med Straffelovens § 180, men det er dog aldeles bestemt udtrykt her, at Politiet ikke skal have en saadan Myndighed, med mindre der foreligger den Art Data, at der er en bestemt Mistanke tilstede. Naar en Kvinde har faaet en saadan Advarsel, skulde hun have Lov til at gaa igjen, og saa skulde det i Henhold til § 2 være Politiets Opgave, dersom hun ikke forandrer sit Levnet, at søge at overbevise hende om Fortsættelsen af det samme Forhold, fort sagt at tilvejebringe Bevis, for at hun kan blive dømt. Rykkes dette, faar Sundhedspolitiet efter Paragrafens 2det Stykke Ret til at lade hende undersøge for at komme til Visshed om, hvorvidt hun maatte være behæftet med Sygdom eller ikke. Denne Ordning er nu et Tilbagekridt fra den Ordning, som i alt Fald efter meget lang Praxis,

men maasse med tvivlsom Lovhjemmel, hidtil har bestaaet, navnlig her i Kjøbenhavn, hvor Sagen har sin væsentligste Interesse. Et Mindretal i Udvalget har ikke troet at burde blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelse i den Henseende, og Flertallet har for saa vidt sluttet sig dertil, som det ifølge Endringsforslaget Nr. 2 b er enigt i, at naar en saadan Kvinde har vedgaaet eller er overbevist om at have søgt Erhverv paa den i § 1 nævnte Maade, bør hun kunne undersøges strax. Det synes aabenbart, at der ikke kan være Tvivl om, at naar der foreligger en Tilfælde, bør Undersøgelse kunne finde Sted. Man skal jo dele lige mellem det Krav, Samfundet har paa at blive beskyttet imod den Udbredelse af Smitte, der kan komme frem gennem slige Fruentimmer, og det Krav paa Uantastelighed og personlig Frihed, som slige Kvinder have. Spørgsmaalet er blot: hvor langt kan man gaa? Mindretallet af Udvalget har nu ikke troet at kunne blive staaende ved Flertallets Forslag. Vi mene, at naar en Kvinde's Opførsel har været saaledes, at der efter foregaaende Undersøgelser fremkommer en bestemt Mistanke mod hende — jeg skal ikke nærmere gaa ind paa de mange Maader, hvorpaa dette kan dokumenteres, men der skal jo foreligge saa meget, at der ikke er rimelig Formodning for, at der tages fejl —, om at hun hengiver sig til løbsagtigt Levnet, vel at mærke for Penge — thi det er et Punkt, der jo har en væsentlig Betydning, at der skal søges Erhverv ved dette Levnet —, saa mene vi, at naar man overveier alt, hvad der maa være fremkommet mod en saadan Kvinde, og tager i Betænkning den Fare, der er ved fremdes at lade hende gaa løs, bør der ikke betages Politiet den Ret, som det hidtil gennem en Række af Aar praktisk har udøvet, til gennem en Undersøgelse at komme til Visshed om, hvorvidt en saadan Kvinde er smittet eller ikke. Der er jo ikke Tvivl om, at Straffebestemmelserne i nærværende Lovforslag ere det Underordnede, og at det, der er Hovedsagen i hele denne Materie, er Visitationsretten, og det vil vistnok vise sig som en meget følelig Ulempe, saafremt man paa Grund af et i Dvrigt selvsjældigt meget rigtigt og humant Hensyn skulde afvige fra en Fremgangsmaade, som hidtil, uden at man kan sige, at der nogenstunde har været Klaget derover, er fulgt i en Række af Aar. En Indskrænkning sker jo ganske vist alligevel, idet Lovforslaget indskrænker Visitationsretten til saadanne Kvinder, som have faaet en Advarsel efter § 1, men dette Tilbagekridt forekommer mig at være i sin Orden, naar der skal gives bestemte Regler. Det maa da være Politiets Sag, naar det har et saadant Fruentimmer i Røkkerten, at søge at tilvejebringe saadanne Indicier imod hende, at der kan gives hende en Advarsel, men har hun faaet en saadan Advarsel, forekommer det Mindretallet, at der ikke er nogen Betænkning ved tillige at gribe til det langt vigtigere